

בש"פ 2213/19 - גמיל עליאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2213/19

לפני:

כבוד השופטת י' וילנר

המבקש:

גמיל עליאן

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר-שבע בעמ"ת 68949-02-19 שניתנה ביום
6.3.2019 על ידי כבוד השופט א' חזק

בשם המבקש:

עו"ד אבו מדיעם

החלטה

1. בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט א' חזק), בעמ"ת 68949-02-19 מיום 6.3.2019, בגדרה נדחה עררו של המבקש על החלטת בית משפט השלום בבאר-שבע (כב' השופטת ז' דולב להמן) במ"ת 21236-02-19 מיום 26.2.2019. במסגרת החלטה זו, הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

רקע בתמצית

2. ביום 10.2.2019 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירות של כניסה לישראל שלא כדין לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. על-פי העובדות המתוארות בכתב האישום, ביום 7.2.2019 שהה המבקש בישראל ללא היתר כניסה ואישור שהייה כדין.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה נגד המבקש בקשה למעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו,

במסגרתה נטען, בין היתר, כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות וכן כי קמה נגד המבקש עילת מעצר מסוג הימלטות מן הדין. המבקש לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר נגדו, אך טען כי נפלו פגמים בהליך חקירתו אשר מצדיקים לשחררו ממעצר. בתוך כך, נטען כי המבקש נחקר בהיותו אזוק, בלא שהייתה לכך עילה, כנדרש בתקנה 18(ד) לתקנות סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996, וכן כי המבקש לא הועמד כראוי על זכותו להיוועץ בעורך-דין.

4. בהחלטה מיום 26.2.2019 הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים. אשר לפגמים הנטענים בהליך החקירה, נקבע כי לא היה מקום לאזוק את המבקש בחקירתו, בהיעדר צורך חקירתי בכך; וכן כי יתכן שנפגעה זכות ההיוועצות שלו עם עורך-דין, ואולם עוצמת הפגיעה אינה גבוהה. עוד קבע בית משפט השלום כי קמה כנגד המבקש עילת מעצר של מסוכנות וחשש להימלטותו מן הדין. לפיכך, נקבע כי לאור האינטרס הציבורי במעצרו של המבקש, ובשים לב לעברו הפלילי הכולל מספר הרשעות קודמות, אין בפגמים הנטענים על-ידו כדי להצדיק את שחרורו ממעצר.

5. המבקש הגיש ערר לבית המשפט המחוזי על החלטתו של בית משפט השלום, במסגרתו נטען, בעיקרו של דבר, כי נוכח הפגמים שנפלו בחקירתו של המבקש, ראוי היה לשחררו ממעצר לחלופה מידתית יותר.

6. בית המשפט המחוזי דחה את הערר וקבע כי איזון בין עוצמת הפגיעה בזכויותיו של המבקש לבין האינטרס הציבורי בהותרתו במעצר מצדיק להותיר את החלטת בית משפט השלום על כנה. בתוך כך, נקבע כי אכן לא היה מקום לאזוק את המבקש בחקירתו, וכן כי קיימות ראיות לכאורה לכך שלא ניתנה למבקש אפשרות לבחון באופן חופשי את זכותו להיוועץ בעורך-דין מטעם הסנגוריה הציבורית. יחד עם זאת, נקבע כי המבקש מהווה סכנה לביטחון הציבור, בין היתר בשל עברו הפלילי, וכן כי ישנו חשש להימלטותו מן הדין, ומשכך קמה עילת מעצר בעניינו. לפיכך, נקבע כי הפגמים הלכאוריים שנפלו בחקירת המבקש אינם מצדיקים את שחרורו ממעצר.

7. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי, במסגרתה טוען המבקש כי הבקשה מעלה סוגיה עקרונית החורגת מענייני הפרטני, ונוגעת למשקל שיש ליתן לפגיעה בזכויותיהם של חשודים במהלך חקירתם במסגרת בחינתן של בקשות למעצר עד תום ההליכים. עוד טוען המבקש, כי נוכח הפגיעה הבלתי מידתית בזכויותיו, יש מקום להתערבותו של בית משפט זה בהחלטת בית המשפט המחוזי, ולשחררו ממעצר.

8. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי לא תינתן רשות לערור ב"גלגול שלישי" על החלטה בנושא מעצר, אלא במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית החורגת מעניינים הפרטניים של הצדדים להליך, או בהינתן נסיבות חריגות המצדיקות זאת, כדוגמת פגיעה שאינה מידתית בזכויות המבקש, חריגה מסמכות או חשש מעיוות דין (ראו: בש"פ 1296/18 מריסאת נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (20.2.2018); בש"פ 5439/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (1.8.2018); בש"פ 8764/18 אגבאריה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (13.12.2018)). עיון בטענות המבקש מעלה כי

על-אף ניסיונו לשוות לבקשתו אצטלה עקרונית, הבקשה אינה מעוררת כל שאלה בעלת השלכות רחב החורגת מעניינו הפרטני, והיא נטועה בדל"ת אמותיו של המקרה הקונקרטי הנדון ונסיבותיו.

עוד אציין כי בית משפט זה קבע לא אחת כי לפגיעה בזכויותיהם של חשודים בחקירה עשויה להיות נפקות עוד בשלב המעצר, ואולם פגיעה כאמור אינה מצדיקה שחרור אוטומטי ממעצר, ועל בית המשפט לאזן בכל מקרה ומקרה בין עוצמת הפגיעה האמורה לבין שיקולים נוספים, ובראשם האינטרס הציבורי בהמשך מעצרו של החשוד (ראו: בש"פ 9220/12 פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (26.12.2012); 1636/13 קאניאוונג נ' מדינת ישראל, פסקה י' (24.3.2013); בש"פ 3772/17 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (8.5.2017); והשוו: בש"פ 5612/18 גבאי נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (23.8.2018)). בענייננו, יש להצר אמנם על הפגמים שנפלו בחקירתו של המבקש וראוי לשוב ולהדגיש את החשיבות הרבה הגלומה בשמירה על זכויות החשודים בכל שלב משלבי החקירה (ראו: ע"פ 2868/13 חייבטוב נ' מדינת ישראל, פסקה 90 (2.8.2018); עניין גבאי, בפסקה 31). ואולם, אני סבורה כי בית המשפט המחוזי איזן באופן ראוי בין הפגמים שנפלו בחקירתו של המבקש לבין האינטרס הציבורי בהמשך מעצרו, וזאת בשים לב לעברו הפלילי של המבקש, למסוכנותו ולחשש הממשי להימלטותו מהדין המתגבר לנוכח קיומו של מאסר בן 4 חודשים המרחף מעל ראשו.

9. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"בבאדרבהתשע"ט (29.3.2019).

ש ו פ ט ת